

Ivanček.

Tih večer je šel nalahko
črez zelena brda ta
in je prišel v lepo sobo,
kjer je Ivanček doma.

V postelji je že Ivanček,
mamica sedi pri njem,
čaka, kdaj že pride spanec
od nebeške hiše sem.

Čaka mama, ali spanca
od nebeške hiše ni;
Ivanček jo gleda živo,
mamica pa govori:

»Tista noč je bila lepa
kot nobena še nikdar,
kot nikdar je lep bil mesec,
kot nikoli zvezdic žar . . .

Tisto noč so k zemlji speli
trije angelci sladki:
prvi križ leseni v roki,
drugi kupo grenkih dni.

Tretji nesel je v naročju
božje dete prelepó:
zrlo je v nižine rosne,
blagoslavljaló zemljó.

Prva dva točila solze,
tretji bil je brez solzé,
ali težje kot obema
njemu bilo je srce.

Plavali so dolgo, dolgo
v daljni, skromni Betlehem,
v jaslice so deli dete,
križ in kupo še potem . . .

A iz solzic, ki so padle
na zemljico tisto noč,
tisoč je marjetic vzkliko,
tistih solz spominjajoč . . .»

Mamica, ti si zvedena!
Ivanček ne čuje več;
davno mu učene misli
spanec je odnesel preč.

Ivo Danič.

Ponočnjak.

Velike oči,
postava moška,
a hrabrost, ta se mi zdi —
kaj bi rekel? — otroška . . .

Podnevi zaspan
kaj tak bi ugibal?
Ti sin je bolan?
Si ga li zibal?

Ah, nič, nič!
Le spi, saj mi je znano:
Na louu, tatič,
bil si ponoči za hrano.

Sedaj, ko je dan,
pa rad bi — smuk! —
v luknjo zaspan
zavlekel se, čuk!

Fran Žgur.

